

Ne vom apăra singuri

O scrisoare din Tel Aviv

Nu credeam că vom vedea vreodată astfel de priveliști în Israel. Evrei neajutorați - femei, copii, bătrâni - chinuiți, violați, arși de vii, decapitați și mutilați. Sunt multe lucruri care nu au fost încă făcute publice și care s-ar putea să ajungă doar la puțini, pentru că sângele nu este doar de neînțeles, ci chiar traumatizant. În unele dintre cele mai grave filmări, victimele sunt recognoscibile, așa că trebuie să fie ținute departe de ochii publicului pentru ca familiile victimelor să nu fie martorele celor dragi torturați și uciși. Ne confruntăm cu atrocități la scară nazistă - **barbarie umană**.

Este de la sine înțeles că orice persoană civilizată ar fi profund șocată. Dar acest lucru nici măcar nu începe să descrie modul în care această oroare a jucat asupra psihicului colectiv israelian, de fapt asupra psihicului evreiesc în general.

Timp de două milenii, evreii au fost neajutorați. Atunci când antisemitismul s-a umflat și a crescut în jurul lor, nu au putut decât să încerce să fugă sau să ceară milă. Rareori au avut șansa sau mijloacele de a se organiza și de a rezista. Istoria evreilor de la căderea celui de-al Doilea Templu se citește ca un șir de expulzări și pogromuri care au culminat cu Holocaustul. Promisiunea sionismului, promisiunea Israelului, a fost, prin urmare, "**Niciodată din nou**".

Prin "Niciodată din nou", sionismul nu a însemnat că evreii vor fi scutiți de ură, de războaie sau chiar de moarte violentă. Mai degrabă, sionismul a însemnat că ne vom apăra singuri sau vom muri încercând. Acest lucru este atât de adânc înrădăcinat în spiritul oricărei persoane care a crescut sub

influența sionismului, încât este un instinct, o orientare existențială față de viață și moarte, mai mult decât un gând sau o ideologie.

Regretatul profesor de istorie de la Universitatea Ebraică, Zeev Sternhell, a fost copil într-un ghetou din Polonia ocupată de naziști. Dintr-o ascunzătoare, într-o gaură în pământ, a văzut evreii vânați ca niște animale pe străzi, bărbați și femei care fugeau și erau împușcați în spate, copii împușcați căzând din vârful copacilor unde încercau să se ascundă. A supraviețuit, a emigrat în Israel și mai târziu a servit în Forțele de Apărare Israeliene. Într-un interviu pe care l-a acordat jurnalistului Ari Shavit în 2008 în Haaretz, el a spus că atunci când și-a văzut prietenii și oamenii sub comanda sa murind în luptă, s-a gândit că:

cel puțin au murit ca niște ființe umane. Nu au murit fiind vânați pe străzi. Pentru mine, statul Israel nu este o chestiune politică. Este ceva mult mai fundamental. Mult mai fundamental. Este o reîntoarcere la a fi om. O întoarcere la a trăi ca o ființă umană. Pentru că acolo, în ghetou, a existat o pierdere... a identității umane. Ai încetat să mai fii o persoană cu totul.

Politica lui Sternhell era de extremă stângă, iar ca cercetător și expert avea tendința de a vedea fascism voalat în orice expresie de

naționalism și patriotism. El credea că sionismul și-a trădat promisiunea de stânga, deoarece s-a agățat de naționalismul său în detrimentul promisiunii sale socialiste inițiale. Cu toate acestea, a insistat că este sionist. "Nu sunt doar un sionist", a spus el în acel interviu, "sunt un super-sionist. Pentru mine, sionismul a fost și încă este dreptul evreilor de a-și controla destinul și viitorul". Din punct de vedere politic, este dificil de înțeles poziția antinațională și totuși sionistă a lui Sternhell, deoarece sionismul este mișcarea de eliberare națională a evreilor. Sternhell părea să susțină principiul autodeterminării pentru toate popoarele, dar respingea realizarea concretă a acestuia în statele-națiune sau, cel puțin, se apropia adesea de această respingere.

Dar, din punct de vedere emoțional, poziția sa era ușor de înțeles de orice sionist, inclusiv de cei care, ca mine, nu erau deloc de acord cu politica sa: Niciodată.

Ororile din 7 octombrie ne-au reamintit că condiția existențială a sionismului nu este un dat și nu poate fi luată ca atare. Este ceva ce am vrut și am sculptat în istorie împotriva tuturor șanselor. Este ceva ce trebuie să protejăm și să susținem în mod constant, pentru că poate fi pierdut.

În inima Declarației de Independență a Israelului se află un paragraf de o singură frază, cel mai scurt din pergament. Acesta este inima textului, linia care separă secțiunea care vorbește despre trecut de cea care discută despre viitor. Se spune: **"Este dreptul natural al poporului evreu, de a fi, ca toate popoarele, stăpân pe propria soartă, în propriul stat suveran"**.

Puteți - și chiar ar trebui - să citiți această declarație din punct de vedere politic. Dar o puteți citi și din punct de vedere emoțional.

Și cu toții o facem. Înseamnă pentru evreii israelieni și pentru mulți evrei din afara Israelului că, de acum înainte, evreii nu vor mai fi vânați pe străzi, nu vor mai fi măcelăriți în timp ce încearcă să se ascundă în subsoluri și nu vor mai fi împușcați din vârful copacilor. Ei vor muri, dacă trebuie, în picioare, cu o armă în mână. Sau, pentru a folosi termenii mai duri ai lui Sternhell, nu vor muri ca niște animale vâdate, ci ca niște ființe umane.

Ororile din 7 octombrie ne-au reamintit că condiția existențială a sionismului nu este un dat și nu poate fi luată ca atare. Este ceva ce am vrut și am sculptat în istorie împotriva tuturor șanselor. Este ceva ce trebuie să protejăm și să susținem în mod constant, pentru că poate fi pierdut.

Cred că publicul israelian, care iese treptat din șocul inițial, simte deja acest lucru, deși politica nu s-a adaptat încă. Se pare că politicienii noștri nu și-au dat seama încă de faptul că pământul s-a mișcat sub picioarele lor și încă se gândesc în termeni de ieri, ca și cum aceasta ar fi doar o altă rundă într-un război continuu. Nu este așa. Acesta va schimba Israelul în moduri fundamentale, pe care s-ar putea să nu le înțelegem încă pe deplin.

Ceea ce a făcut acum Hamas nu a îngropat doar soluția celor două state și a ucis toate speranțele de pace în timpul vieții noastre sau a copiilor noștri. De asemenea, a declanșat firul care declanșează cele mai profunde temeri evreiești, temeri care sunt atât de profunde încât preced reflecția sau chiar verbalizarea lor. Acesta este motivul pentru care auziți din partea majorității stângii ceea ce, în mod normal, ați auzi doar din partea drepte: apeluri pentru a vedea acest lucru până la distrugerea completă a Hamas ca organizație funcțională.

Antisemitismul modern a învățat să se ascundă în opusul său moral: limbajul drepturilor omului. Vechile calomnii ale sângelui susțineau că evreii ucid copii creștini pentru a le folosi sângele la coacerea matzot, pâinea de Paște. Calomniatorii contemporani pretind că IDF este unicul ucigaș și ucide în mod deliberat copii palestinieni pentru a-și satisface pofta de sânge. Forma este nouă, dar nu și conținutul.

Versiunile contemporane sunt colportate de organizații care pretind că susțin drepturile omului, în timp ce subminează universalitatea acestui principiu, care este însăși esența sa. Ele fac acest lucru prin aplicarea unui standard pentru statul evreu și a altuia pentru toți ceilalți, în special pentru cei care aparțin unor grupuri cu o insignă morală postmodernă de victimă oficială, care se presupune că le acordă o derogare de la imperativele morale.

Această corupere a moralității se bazează pe marginalizarea dovezilor privind comportamentul real al acestor grupuri față de proprii membri (în special față de homosexuali, femei și necredincioși), față de minoritățile din mijlocul lor (cum ar fi evreii și creștinii), precum și față de lumea exterioară.

Această aplicare a standardelor duble a determinat Israelul să impună în mod voluntar armatei sale un cod mai strict decât orice altă armată, o sarcină cu atât mai dificilă cu cât inamicii săi sunt din ce în ce mai sofisticăți în manipularea acestor vulnerabilități. După cum a spus succint Benjamin Netanyahu: Noi folosim rachete pentru a ne proteja femeile și copiii. Ei folosesc femei și copii pentru a-și proteja rachetele. Israelul ar trebui să termine cu acest joc. Este unul imoral și le-a permis dușmanilor noștri criminali să scape de responsabilitate. A dus la sacrificarea propriilor noștri oameni pentru a salva viețile celor care și-ar transforma proprii copii în carne de tun. Israelul ar trebui să insiste ca cei care au legat copii evrei cu frânghii și apoi i-au ars de vii să nu ne manipuleze în numele drepturilor omului. Ar trebui să insiste ca doar cei care își pun proprii copii în pericol pentru a proteja armele pe care le folosesc împotriva civililor noștri nevinovați să fie responsabili pentru siguranța lor. Ar trebui să insiste asupra faptului că Hamas a comis crime împotriva umanității și că nu vom susține dominația sa sub pretextul "ajutorului umanitar". Dreptul internațional prescrie că, dacă inamicul nu separă civilii de combatanți, el singur poartă responsabilitatea pentru viețile celor nevinovați. Israelul ar trebui să insiste asupra acestei reguli și să nu ezite. Aceasta este o șansă de a începe să restabilim claritatea morală, iar sângele din acest atac, din care o mare parte a fost înregistrat de teroriștii sadici antisemiți ai Hamas, ar trebui să ne reamintească acest lucru.

Cei care nu și-au pierdut conștiința din cauza bolii autoimune a wokeismului, a conformismului și a lașității, ar face bine să profite de oroarea care s-a abătut asupra Israelului pentru a-și curăța și ei propria casă. Poate că nu este încă prea târziu pentru

a salva tradiția iudeo-creștină de la distrugerea auto-provocată de pseudo-moralitatea postmodernă.

<https://www.tabletmag.com/sections/israel-middle-east/articles/we-will-defend-ourselves>

Via Max Tzinman

Acest articol a fost publicat inițial în Quadrant Magazine

**

Din păcate la nivel național nu ne putem apăra singuri. Avem nevoie de metode de supraviețuire, de mecanisme care să sprijine populația deplasată de lângă granițele Sud și Nord, să se rezolve cu orice preț problema captivilor din custodia Hamas-ului - femei, copii, bătrâni, prunci, prăbușirea economiei, lipsa de adăposturi, lipsa de lucrători în agricultură, construcții (sistate), servicii birocratice închise...etc etc

În tot acest timp Bibi și guvernul lui de dreapta dezvăluie o incompetență colosală minată de încercările de a da vina pe oricine - armată, informații, aviatori, protestanții contra legilor antidemocratice inițiate de guvernul actual. Un guvern care trebuie tras la răspundere în lung și în lat pentru dezastrul adus ISRAELULUI și cetățenilor lui.

NR

